

Suzanne Allain

Miss Lattimore's
brief

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was al heel wat jaren geleden dat Sophronia Lattimore haar waaier had gebruikt als middel om mee te flirten.

Als arm familielid van achtentwintig hoorde ze inmiddels toch echt tot de chaperonnes. En had het geen zin nog te proberen de aandacht van een heer te trekken, maar als iemand wél haar verwoede gewapper met haar waaier had opgemerkt, dan was de boodschap hem zonneklaar: Sophie had het vreselijk warm. En zij was niet de enige dame die leed onder de hitte. Geuren van parfum en transpiratie vermengden zich in de warme lucht, waardoor Sophie het zo benauwd kreeg dat ze besloot de koele avondlucht in te vluchten wilde ze niet flauwvallen. Gelukkig was haar nichtje net een quadrille aan het dansen, dus Sophie had even de tijd voordat Cecilia weer naar haar op zoek zou gaan.

Ze baande zich een weg langs de rand van de overvolle balzaal naar de openslaande deuren die ze aan de andere kant van de ruimte had gezien en stapte daardoorheen, een smal balkon op. Ze liep helemaal naar de andere kant, weg van het licht van de balzaal, en nam een paar stevige, verfrissende teugen lucht. Verzonken in stille overpeinzing over de nachtelijke hemel, schrok ze op toen er een stel uit de balzaal het balkon op kwam. Voordat ze haar aanwezigheid kenbaar kon maken – aangezien ze zich nog steeds in de schaduw ophield en het stel haar niet opmerkte – staken de twee direct van wal.

‘Wat voer jij precies in je schild, Priscilla?’ vroeg de heer.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Speel geen spelletjes met me. Je bent Lord Fitzwalter overduidelijk aan het aanmoedigen om werk van je te maken. Betekenen jouw beloften dan niets?’

‘Natuurlijk wel. En mijn hart is voor altijd van jou, Charles, heus! Maar ik hield alleen rekening met mijn eigen gevoelens en sindsdien ben ik tot het inzicht gekomen dat ik ook rekening dien te houden met mijn familie.’ Ze stak haar hand op in een smekend gebaar. ‘Alsjeblieft, Charles, je kunt me niet aan die beloften houden. Ik was te jong.’

‘Of je ziet jezelf wel als gravin.’

‘Maar ik had nooit verwacht, of zelfs maar gewenst, dat ik zijn aandacht zou trekken, ik wil dat je dat weet. Alleen, nu ik dat toch heb gedaan wil mijn moeder – ach, wat heeft het voor zin het hierover te hebben. Je kunt het onmogelijk begrijpen...’

‘Ik denk dat ik het maar al te goed begrijp.’

De heer draaide zich om en liep weg; de dame, die Sophie had herkend als Miss Priscilla Hammond, volgde even later.

Weer alleen op het balkon dacht Sophie na over wat ze per ongeluk had gehoord. Miss Hammonds eerste seizoen in Londen was ontegenzeggelijk een succes geweest, met Lord Fitzwalter in de voorhoede van talrijke heren die haar het hof maakten. Dat hij op het punt stond een aanzoek te doen was algemeen bekend, en de aanvaarding daarvan door de dame in kwestie was ook een uitgemaakte zaak. Want welke jonge vrouw van onbeduidende en financieel weinig florissante komaf zou de kans een rijke gravin te worden afslaan? Maar blijkbaar dacht Charles dat Miss Hammond dat toch zou doen, vanwege hem.

Sophie keerde terug naar haar stoel in de hoek, en bleef denken aan wat ze zojuist had gehoord. Ze sympathiseerde met alle partijen in deze ingewikkelde kwestie. Er was zelfs een vierde persoon die erdoor getroffen werd, zo wist ze: de vriendin van haar nichtje, Lucy Barrett, had Cecilia in ver-

trouwen verteld dat ze ook verliefd was op Lord Fitzwalter en dat zijn aandacht voor Miss Hammond haar wanhopig maakte. Lucy Barrett, hoewel een aantrekkelijke jonge vrouw, kon zich niet verheugen in het soort populariteit dat Miss Hammond genoot. Ze was een beetje verlegen, raakte vaak overweldigd in grote gezelschappen en aarzelde om zich uit te spreken. Ze kende Lord Fitzwalter alleen omdat hij een vriend van haar broer was.

Het was niet zo eenvoudig, het vinden van een huwelijks-partner. En het ging Sophie niet aan of Lord Fitzwalter Miss Hammond verkoos boven Miss Barrett. Maar zou hij echt voor Miss Hammond hebben gekozen als hij wist dat Miss Hammond en deze 'Charles' elkaar beloften hadden gedaan? Gaf Miss Hammond misschien vooral toe aan de wensen, en misschien de druk, van haar familie?

Sophie observeerde Miss Hammond het daaropvolgende halfuur. En ze vond dat die er niet uitzag als een jongedame die genoot van de aandacht van haar geliefde. Hoewel ze vaak genoeg naar Lord Fitzwalter glimlachte, vervaagde die glimlach meteen zodra hij zijn hoofd afwendde om plaats te maken voor een frons. De persoon die het meest verheugd leek over de aandacht van Lord Fitzwalter was Mrs Hammond, die zich bijna letterlijk in de handen wreef bij de aanblik van haar dochter met de graaf.

Sophie werd wakker geschud uit haar overpeinzingen toen haar nichtje Cecilia weer opdook. 'Sophie, Mr Hartwell heeft aangeboden om me naar het buffet te begeleiden.'

'Kunnen we misschien een glas punch voor u meenemen, Miss Lattimore?' vroeg Mr Hartwell.

'Wat aardig van u. Dat lijkt me heerlijk,' antwoordde Sophie. Ze was eigenlijk liever met hen meegegaan om aan haar ongemakkelijke stoel te kunnen ontsnappen, maar ze wilde hun tête-à-tête niet verstoren, ook al was dat ogenschijnlijk juist een van haar verantwoordelijkheden. Haar tante ver-

wachtte eigenlijk alleen dat Sophie haar onwelkome gezelschap zou opdringen in het geval van een ongeschikte partij, wat Mr Hartwell niet was.

‘Uw nichtje mag trots zijn,’ zei een oudere dame die naast Sophie zat. De dame dacht kennelijk dat ze met gedempte stem sprak, maar Sophie keek snel naar het weglopende stel in de hoop dat zij het niet hadden gehoord. Tot haar opluchting zag ze dat ze te enthousiast in gesprek waren om Mrs Pratt te hebben verstaan.

‘Ja, Mr Hartwell lijkt me een aardige jongeman,’ zei Sophie vaag.

‘Aardig-paardig. Hij heeft een erfenis van vijfduizend pond per jaar. Is familie van de hertog van Norfolk van moeders kant,’ antwoordde Mrs Pratt.

Sophie was al te zeer gewend aan Mrs Pratt om iets anders te verwachten dan een opsomming van het inkomen en de voorouders van een jongeman, en al vond Sophie dergelijke zaken zelf verre van interessant, Cecilia’s moeder was er wel zeer in geïnteresseerd, dus moest Sophie opletten. En toen bedacht ze dat ze misschien Mrs Pratts encyclopedische kennis van geschikte heren zou kunnen gebruiken om haar eigen nieuwsgierigheid te bevredigen. Sophie had Charles door de balzaal zien lopen en knikte met haar hoofd in zijn richting.

‘Mrs Pratt, kent u die meneer daar? Ik meen dat zijn voor naam Charles is.’

Mrs Pratt tuurde kippig door de balzaal in de richting die Sophie had aangegeven, voordat ze naar de lorgnet reikte die om haar nek hing en die naar haar ogen bracht. Sophie had onmiddellijk spijt van haar vraag toen Charles zich omdraaide en Mrs Pratt recht aankeek, die er geen geheim van maakte dat ze hem niet alleen aangaapte, maar ook nog een middel gebruikte dat was ontworpen om haar daarbij te helpen. Sophie begon zich af te wenden, maar het was te laat; Charles had haar al opgemerkt. Hij leek verbaasd over de aandacht van de

muurbloempjesafdeling, maar schonk beide dames een knikje voordat hij de zaal verliet.

‘Beswick. Jongste zoon van Baron Fane. Hij komt uit dezelfde parochie in Devonshire als onze koningin van het bal, Miss Hammond,’ zei Mrs Pratt ten slotte.

‘Een goede partij, dus.’

‘Respectabel. Hij is natuurlijk niet de erfgenaam van de titel, maar hij heeft wel een bescheiden kapitaal geërfd.’ Mrs Pratt liet de lorgnet vallen om haar metgezel eens goed te bekijken. ‘Voor wie vraagt u dit? Voor uzelf of voor uw protegeeetje?’

‘Niet voor mezelf, natuurlijk,’ zei Sophie, in een poging de vraag te ontwijken.

‘Hoezo niet? Die tante van u heeft u voortijdig tot oude vrijster gebombardeerd. U bent nog jong en knap genoeg om een goede partij te vinden. En als ik uw leeftijd had, wist ik precies op wie ik mijn zinnen zou zetten.’

Nu had Sophie al helemaal spijt dat ze dit gesprek was begonnen, want in haar opwinding tetterde Mrs Pratt nog luidere dan anders en mensen draaiden zich naar hen om. Een van diegenen, met een glimlach op zijn knappe mond, was precies de man op wie Mrs Pratt doelde. En Sophie had Mrs Pratt niet nodig om haar op hem te wijzen.

Nee, ze was zich maar al te bewust van Sir Edmund Winslow, net als verschillende andere dames. Hij was niet bij elke sociale gelegenheid van het seizoen te vinden, dus toen hij zijn opwachting maakte, was het alsof er een zeldzame vogelsoort was neergestreken in de buurt van een vlucht eenden. Zijn aanwezigheid was even verkwikkend als de frisse lucht die ze eerder op het balkon had opgesnoven; maar nu ze hem recht in de ogen keek, moest ze zichzelf eraan herinneren rustig door te blijven ademen.

Ze deinsde echter niet terug en boog niet bescheiden haar hoofd, zoals ze zo vaak deed wanneer ze tussen de chaperon-

nes zat, vooral als een heer haar kant op keek. Mocht dit haar laatste kans zijn om veelbetekenende blikken uit te wisselen met een aardige heer, dan besloot ze de voorzichtigheid in de wind te slaan en die kans te grijpen. Ze rechtte haar rug en glimlachte even naar hem en was er zeker van dat ze iets in zijn blik zag – iets van interesse, nieuwsgierigheid, aantrekkingskracht, zelfs. Ze vergat Mrs Pratt, de aagier die boven het banket cirkelde op zoek naar roddels, en die hun uitwisseling met belangstelling gadesloeg.

‘Kijk aan, je hebt zijn aandacht getrokken,’ verkondigde Mrs Pratt vervolgens tegen de hele goegemeente. De situatie was behoorlijk ongemakkelijk en smoorde alle gevoelens van wederzijdse aantrekkingskracht in de kiem. Sophie sloeg haar ogen neer, maar niet voordat ze zag dat Sir Edmund zijn hoofd afwendde en zijn pas versnelde. Mrs Pratt maakte misprijzende geluiden. ‘Jammer, daar gaat hij weer. Ik zou je hebben voorgesteld als hij lang genoeg was blijven staan.’

Sophie was zich zeer bewust van de ogen en oren die nog steeds haar kant op waren gedraaid. De Londense society was als een vossenjacht, waarbij elk lid klaarstond om bij het eerste vleugje vernedering toe te slaan. Sophie werd over het algemeen genegeerd, maar als een non-entiteit als zij het waagde om te flirten met een partij die te hoog gegrepen was voor haar, dan was dat wel degelijk een heerlijk roddeltje dat een avond waarop er geen smakelijker verhaal de ronde deed zou kunnen opvrolijken. Dus was ze opgelucht toen ze Cecilia en haar escorte aan zag komen met haar glaasje punch, wat doeltreffend een einde maakte aan haar gesprek met Mrs Pratt.

Sophie zou het tafereel op het balkon misschien vergeten zijn, of het in ieder geval naast zich neergelegd hebben, als ze zich niet onverwacht in het gezelschap van drie van de hoofdrolspelers in het drama had bevonden. Haar nichtje Cecilia en Lucy Barrett waren al boezemvriendinnen, en aangezien Miss

Hammond dezelfde leeftijd en eenzelfde achtergrond had als de twee jongedames, werden de meisjes vaak uitgenodigd voor dezelfde bijeenkomsten, net als Miss Hammonds aanbieder, Lord Fitzwalter. Sophie zag Charles Beswick later nergens meer. Ze vermoedde dat hij Londen had verlaten om geen getuige te hoeven zijn van hoe het voorwerp van zijn affectie door een ander het hof werd gemaakt. Toen Sophie een week later tijdens een concert naast Priscilla Hammond zat, deed ze een poging haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

‘Wat ik me afvraag, Miss Hammond, misschien weet u iets over een buurman van u, een Mr Charles Beswick. Is hij nog in de stad?’

Priscilla’s ogen werden groot en haar adem stakte. ‘Charles? Ik bedoel... Mr Beswick? Is hij een kennis van u?’

‘Niet van mij, maar van een andere dame, Mrs Pratt. Ze vroeg naar hem en zei dat jullie uit dezelfde parochie kwamen.’

‘O, aha,’ zei Priscilla, hoewel ze begrijpelijkerwijs verward leek door Sophies belangstelling. Sophie had het Priscilla niet kwalijk genomen als ze weigerde zo’n brutale vraag te beantwoorden, maar even later vervolgde Priscilla: ‘Mr Beswick is naar huis teruggekeerd. Ik verwacht niet hem hier nog terug te zien.’ Omdat Priscilla’s toon en uitdrukking aan die van een rouwende op een begrafenis deden denken, kon Sophie alleen maar vermoeden dat dit feit Priscilla erg bedroefde. En toen ze Lord Fitzwalter in gesprek zag met Lucy en merkte hoeveel gelukkiger hij op dat moment keek dan tijdens zijn oppervlakkige gesprekken met Priscilla Hammond (die voornamelijk bestonden uit complimenten over haar uiterlijk), had ze echt het gevoel dat hij een ernstige fout beging.

Dit werd nog bevestigd door Cecilia, toen ze tekeering over de manipulaties van Mrs Hammond, die haar vriendin Lucy van Lord Fitzwalter scheidde en haar toekomst verwoestten.

En al beseftte Sophie dat de situatie misschien overdreven werd door haar jongere en veel dramatischer ingestelde nichtje, ze raakte er hoe langer ze hen observeerde steeds meer van overtuigd dat Lucy's genegenheid voor Lord Fitzwalter oprecht was en dat de twee al een warme vriendschap hadden gesloten. En dát, meende Sophie, met haar beperkte ervaring, vormde een solide basis voor een huwelijk. Lucy was serieuzer en stiller van aard en schitterde niet in het openbaar zoals Priscilla Hammond. In plaats daarvan had ze de neiging zich terug te trekken wanneer het andere meisje met Lord Fitzwalter flirtte, dus het was niet verwonderlijk dat Priscilla zijn aandacht met meer succes wist te trekken en vast te houden. En aangezien het erop leek dat Priscilla haar hart niet aan Lord Fitzwalter had geschonken, maar aan een andere man, had Sophie het gevoel dat dit een gelegenheid was, waarin duidelijke taal misschien een droevige vergissing kon afwenden. Ze was echter van mening dat het niet aan haar was om Lord Fitzwalter, met wie ze nooit meer dan beleefdheden had uitgewisseld, hierop aan te spreken. Ze kon toch kwalijk tegen hem zeggen dat zijn jacht op Miss Hammond berustte op een beoordelingsfout? Hij zou haar terecht zeggen dat het haar niets aanging, en vervolgens zou ze door de Londense society met de nek aangekeken worden. Ze zou zelfs haar positie bij haar tante kunnen verliezen.

Maar wat als Lord Fitzwalter niet op de hoogte was van de identiteit van degene die hem dit advies gaf? Wat als ze hem anoniem zou waarschuwen, zonder dat hij wist waar de waarschuwing vandaan kwam? Dan zou zij een zuiver geweten behouden en hij zou vrij zijn om, vertrouwend op zijn eigen gezond verstand, iets te doen met het advies, of niet.

En dus schreef Miss Lattimore een brief.

Nog geen maand later had heel Londen het erover dat Lord Fitzwalter, van wie iedereen verwachtte dat hij Miss Ham-

mond een aanzoek zou doen, in plaats daarvan zijn verloving met Miss Barrett bekendmaakte. Niemand kon hem echter van onfatsoenlijk gedrag betichten, want zijn verloving volgde op het nieuws van Miss Hammonds verloving met ene Mr Beswick uit Devon.

Cecilia, die tijdens een bal naast haar nicht zat vroeg zich verbaasd af: 'Wie is die Mr Beswick in 's hemelsnaam?'

Voordat Sophie daarop kon reageren, zei Mrs Pratt: 'Wat een toeval. Uw nicht informeerde een maand geleden ook al naar deze heer.'

Cecilia keek haar nicht verbaasd aan. 'Werkelijk? Hoe kwam je daar zo bij, Sophie?'

Sophie zat met een mond vol tanden. Ze had nooit verwacht dat iemand haar zo'n vraag zou stellen en had geen idee hoe ze moest antwoorden. Ze was niet erg bedreven in het doen alsof, en het werd haar publiek vrij duidelijk dat ze op een mysterie waren gestuit toen ze eerst verschrikt keek en vervolgens haar blik afwendde. 'Ach, ik was gewoon nieuwsgierig, zomaar,' antwoordde ze ten slotte.

Cecilia was voelbaar sceptisch. Ze vergat dat ze niet alleen waren en was zo onvoorzichtig om te zeggen: 'Lucy vertelde me dat iemand een brief aan Lord Fitzwalter heeft geschreven...'

'Cecilia, daar komt Mr Hartwell aan, geloof ik,' viel Sophie haar in de rede.

'Onzin, hij danst een haspel met Miss Tibbits,' zei Mrs Pratt kortaf. 'Vertel verder, jongedame. Wat zei je nou precies over een brief aan Lord Fitzwalter?'

Cecilia besepte plotseling hoe gevaarlijk het was om in het gezelschap van een beruchte roddeltante te vertellen wat haar boezemvriendin haar in vertrouwen had gezegd. 'O, niets interessants. Gewoon een briefje om hun geluk te wensen met hun verloving.' Cecilia, die weliswaar tien jaar jonger was maar zich een stuk beter uit netelige situaties wist te draaien

dan haar oudere nicht, weigerde te bezwijken voor Mrs Pratts vragen en was blij te kunnen ontsnappen voor een quadrille met de meest onbeduidende heer met wie ze tot nu toe gedanst had.

Later, in het rijtuig, wendde Cecilia zich tot haar nicht. ‘Jij hebt die brief geschreven, nietwaar?’

Sophie, die niet kon liegen – althans, niet erg overtuigend – knikte. ‘Maar alsjeblijft, Cecilia, vertel het aan niemand.’

‘Het is niets om je voor te schamen, Sophie. Lucy en Mr Fitzwalter vinden dat je hun er een enorme dienst mee hebt bewezen.’

Sophie vond het wel bemoedigend dat haar beslissing om in actie te komen de juiste was gebleken en dat men haar erom waardeerde. Het was zo lang geleden dat iemand naar haar mening had geluisterd, laat staan ernaar had gevraagd. Ze had zich de afgelopen zes jaar, sinds ze na de dood van haar vader bij haar tante was gaan wonen, praktisch onzichtbaar gevoeld.

Cecilia was de enige die haar een beetje aandacht of genegenheid had geschonken, en dat nogal onverschillig, aangezien Cecilia niet zo erg geïnteresseerd was in die oude vrijster van een nicht van haar.

Maar nu bekeek Cecilia Sophie toch, zij het met enige tegenzin, respectvol en goedkeurend aan, alsof ze een tot nu toe onvermoed talent in haar had ontdekt.

‘Ach, het kan misschien geen kwaad als je Lucy vertelt dat ik de brief heb geschreven,’ zei Sophie, nadat ze er even over had nagedacht.

Cecilia leek verbaasd dat Sophie meende dat dat überhaupt een punt van discussie was. ‘Maar natuurlijk ga ik het haar vertellen. Ze brandt van nieuwsgierigheid sinds Lord Fitzwalter haar over die brief vertelde. En trouwens, ze heeft alle redenen om je dankbaar te zijn. Als jij hem niet had geschreven,

was Lord Fitzwalter aan haar neus voorbijgegaan. Maar nicht, mensen zeggen dat je in je brief schreef dat Priscilla Hammond verliefd was op een andere heer. Hoe wist je dat van Miss Hammond en Mr Beswick?’

2

Sir Edmund nam een slokje van zijn slappe punch en vroeg zich af wat hij hier eigenlijk deed. Hij voelde zich altijd ongemakkelijk bij dit soort gelegenheden. Hij deed zijn uiterste best om naar geen van de dames die hem hoopvol over hun waaiers heen aankeken te glimlachen, en besloot uiteindelijk nog maar wat van de slappe punch te nemen, want dan hoefde hij in elk geval niet te dansen.

Niet dat Sir Edmund niet van dansen hield. Het was ooit een van zijn favoriete bezigheden geweest.

Lord Fitzwalter begroette hem toen hij bij het buffet naar binnen liep, en Sir Edmund stapte op hem af om met hem te praten, blij een bekende te zien.

‘Ik hoor dat ik je mag feliciteren,’ zei Sir Edmund nadat de twee mannen elkaar hadden begroet.

‘Dat mag je zeker. Voor je staat een zeer gelukkig man.’

Fitz zag er zonder meer gelukkig uit, maar de laatste keer dat Sir Edmund hem had gezien, maakte Fitz Miss Hammond nog het hof, dus Sir Edmund was terecht verbaasd over de verloving van zijn vriend met een heel andere vrouw. ‘Ik geloof niet dat ik je verloofde ken,’ zei Sir Edmund, in de hoop dat Fitz nu een verklaring zou geven voor deze onverwachte wending. Hij moest toch beseffen dat Sir Edmund Miss Hammond wel degelijk kende, aangezien Fitz hen aan elkaar had voorgesteld.

‘Daar moeten we iets aan doen dan, al zal de ontmoeting nog even op zich moeten wachten. Ze is nu aan het dansen.’

Met Ludlow,' zei Fitz, en hij knikte die kant op. Sir Edmund volgde zijn blik, benieuwd naar de femme fatale die het hart van zijn vriend had gestolen. Wat hij zag was een heel ingetogen meisje dat, al was ze knap genoeg, niet in de schaduw kon staan van Priscilla Hammond. Maar Miss Barrett leek hun aandacht te voelen en keek naar Fitz. En ze glimlachte zo lief en aanminnig naar hem dat Sir Edmund meteen beseftte dat hij de plank had misgeslagen door Priscilla Hammond als de aantrekkelijkere keuze te beschouwen.

Fitz schudde verbaasd zijn hoofd. 'Ik kan nog steeds niet bevatten hoe het allemaal is gelopen.'

'Nu je er toch zelf over begint, ik ben inderdaad wel benieuwd hoe deze verloving tot stand is gekomen. Het gerucht ging dat je een heel andere jongedame het hof maakte.'

'In dit geval klopte het gerucht. Zonder de onzelfzuchtige welwillendheid van een anonieme dame, was ik nu waarschijnlijk met de verkeerde verloofd.' Fitz haastte zich om daaraan toe te voegen: 'Al is Miss Hammond natuurlijk een geweldige jongedame en mogen we Beswick feliciteren, maar Lucy...'

Fitz slaakte een zucht en glimlachte op een manier die Sir Edmund een tikje onnozel vond, maar hij berispte zichzelf voor zijn onbarmhartigheid. Waarschijnlijk was hij gewoon jaloers op het geluk van zijn vriend.

'Een anonieme dame?' vroeg hij Fitzwalter.

'Nou ja, haar brief was anoniem, maar inmiddels is ze dat zelf niet meer.' Toen zelfs Fitz, in zijn staat van uitzinnige gelukzaligheid, beseftte dat dit een ergerlijk onduidelijk antwoord was, begon hij bij het begin en vertelde zijn vriend tot in detail over de brief van Miss Lattimore.

Sir Edmund luisterde zeer aandachtig en onderbrak Fitz slechts één keer om te vragen of hij hem mocht bezoeken om de brief zelf te lezen. Fitz verraste hem door te zeggen dat hij de brief bij zich droeg, haalde hem uit zijn vestzak en gaf hem

aan zijn vriend. Het was geen lange brief en Sir Edmund nam hem vrij snel door, om hem vervolgens nog een keer, nu wat langzamer, te lezen. Terwijl Sir Edmund de brief bestudeerde, wachtte Fitz ongeduldig af tot hij de loftrumpet kon steken over zijn verloofde, dus zodra Sir Edmund hem het epistel terug had gegeven, begon Fitz gretig te vertellen hoe terecht Miss Lattimore's oordeel was dat Lucy een 'zuiver en teder hart' had. Hij vertelde Sir Edmund ook hoe verbaasd hij was geweest te horen van Lucy's gevoelens voor hem, aangezien hij altijd dol op haar was geweest, maar dacht dat zij hem als een oudere broer beschouwde. En terwijl Sir Edmund beleefd luisterde naar hoe Fitz opgaf over Lucy, liet hij al snel blijken waar zijn echte interesse lag.

'Wie is Miss Lattimore?' vroeg hij.

Dat was de vraag van de avond, al duurde het een paar uur voor Sophie beseftte dat haar naam op bijna ieders lippen lag. Ze speelde het muurbloempje, keek naar het dansen en tikte onder haar rokken met haar voeten mee op de maat van de muziek, toen ze ineens merkte dat er steeds meer blikken haar richting op geworpen werden. Toch was ze te bescheiden om aan te nemen dat zij het was die in de belangstelling stond, en ze keek links en rechts van zich, in de verwachting daar een interessant iets of iemand aan te treffen. Het enige wat ze zag, en dat was allesbehalve interessant, was dat de alomtegenwoordige Mrs Pratt in slaap was gevallen en zat te snurken.

En toen vroeg Mr Dodd haar ten dans, een verzoek dat ze beleefd weigerde. Ze moest toegeven dat ze voor deze keer blij was om tussen de muurbloempjes te blijven zitten, want Mr Dodd rook onaangenaam naar ui en zijn tanden deden haar denken aan de ezel van een buurman die haar had gebeten toen ze een kind was.

Maar toen stapte er een andere heer naar voren, en nog één,

tot Mrs Pratt uiteindelijk wakker werd van de ongebruikelijke drukte. Vervolgens begon ze allerlei onbeschaamde opmerkingen te maken en Sophie aan te moedigen de diverse uitnodigingen aan te nemen. Sophie, die het niet meer kon verdragen, zei tegen de laatste heer die om een dans had gevraagd, dat ze naar haar nicht op zoek moest en verliet haar stoel om zich de kamer door te haasten naar Cecilia die met haar vrienden stond te praten.

Maar toen Sophie dichter bij de groep kwam, voelde ze zich buitengewoon ongemakkelijk en ongerust. Iedereen stopte namelijk met praten en draaide zich om, om haar aan te kijken.

‘Neem me niet kwalijk; ik stoor u in uw gesprek. Gaat alstublieft verder,’ zei ze tegen Lord Fitzwalter, die halverwege zijn zin was blijven steken.

‘Miss Lattimore! We hebben elkaar al vaker ontmoet,’ zei Lord Fitzwalter, op een toon waar niets dan verrukking uit sprak. Lucy Barrett stond naast hem. Ook zij leek blij Sophie te zien. En toen keek de heer aan de andere kant van Lord Fitzwalter haar kant op.

‘Sir Edmund Winslow, mag ik u voorstellen aan Miss Lattimore,’ zei Lord Fitzwalter, en Sir Edmund boog voor haar.

Sophie probeerde snel te bedenken of ze een reverence moest maken of alleen haar hoofd moest neigen maar zakte toch maar door haar knieën, niet te diep, want Sir Edmund was niet van koninklijken bloede. Ze was zo verward dat ze nauwelijks wist wat ze aan het doen was, maar ze herstelde enigszins toen ze haar blik van Sir Edmund afwendde en zich in plaats daarvan op Lord Fitzwalter concentreerde.

‘Sir Edmund sprak zojuist nog de wens uit kennis met u te willen maken, Miss Lattimore, dus u komt op het juiste moment,’ zei Lord Fitzwalter.

Sir Edmund trok zijn wenkbrauwen op naar Lord Fitzwalter voordat hij zich weer tot Sophie wendde en haar een glim-

lachje schonk. 'Inderdaad, het doet mij deugd kennis te maken met iemand die mijn vriend zo hoog in het vaandel heeft,' zei hij.

Sophie glimlachte aarzelend terug en Sir Edmunds gezicht ontspande enigszins. Sophie dacht dat het hem misschien irriteerde dat Lord Fitzwalter verklaard had dat hij haar zo graag wilde ontmoeten, maar ze was zich er terdege van bewust dat als hij zo'n wens had geuit, het een achteloze opmerking moest zijn geweest, uit beleefdheid of nieuwsgierigheid. Ze wist helaas wel beter dan zich in te beelden dat hij meer dan een vluchtige interesse voor haar had.

Lord Fitzwalter sprak opnieuw, deze keer om een diner aan te kondigen dat hij ter ere van zijn verloving aan het plannen was en waarvan hij hoopte dat Sophie erbij zou zijn. Sophie nam dit dankbaar aan, want het was de eerste aan haar persoonlijk gerichte uitnodiging die ze zich kon herinneren sinds ze bij haar tante was komen wonen. Bij elke sociale bijeenkomst die ze bijwoonde werd ze alleen geduld als een noodzakelijke maar ongewenste verschijning, waarbij haar nichtje of tante de daadwerkelijke ontvanger van de uitnodiging was.

Sophie kwam er echter al snel achter dat er het een en ander was veranderd.

Uitnodigingen voor Sophie stroomden het kleine herenhuis op Leicester Square binnen, en bij elke uitnodiging leek Sophie in de achting van haar tante en nicht te stijgen. Haar tante was nooit onaardig tegen haar geweest, maar aangezien Sophie de dochter was van haar schoonzus en geen bloedverwant van haarzelf, liet ze er geen misverstand over bestaan dat Sophie nooit meer kon verwachten dan een dak boven haar hoofd en een stoel aan haar tafel. Sophie had een kleine erfenis van haar vader, maar die was net genoeg om de meest noodzakelijke dingen van te betalen, en zonder de liefdadig-

heid van haar tante, al werd die haar met tegenzin geschonken, zou ze inderdaad in grote moeilijkheden verkeren. Dus hoewel Sophie elke dag voor haar tante Foster bad en God dankte voor haar genereuze gastvrijheid, kwamen de woorden veel gemakkelijker en oprechter nu Sophies tante haar met een glimlach aankeek in plaats van met een frons.

Sophies verhouding met haar nichtje was er ook beter op geworden, maar ze wist niet of dit iets was om zich over te verheugen of te betreuren. Cecilia kwam nu bijna elke avond voor het slapengaan Sophies slaapkamer binnen, om haar te vragen naar haar mening over haar aanbidders. Omdat Sophie van mening was dat Cecilia nog een poos moest wachten voordat ze over een huwelijk zou moeten nadenken, vond ze de gesprekken over de verdiensten en tekortkomingen van elke beau een tikje vervelend, maar ze was dankbaar dat haar nichtje haar nu in ieder geval om raad vroeg. En ze was nog dankbaarder dat Cecilia, die Sophie zich tot nu toe zelf had laten kleden, haar de diensten van haar dienstmeisje Betsy had aangeboden om te helpen met haar kapsel.

Sophie wilde maar al te graag de veranderingen in haar kleding terugdraaien die ze had aangebracht om zo onopvallend mogelijk te lijken en iedere natuurlijke aantrekkelijkheid die ze bezat te onderdrukken. Ze was hiermee begonnen aan het begin van het Londense seizoen toen ze de rol van chaperonne op zich had genomen, in een poging haar status duidelijker te maken. Hoewel haar tante haar niet expliciet had gezegd wat ze moest dragen, had ze Sophie wel verteld hoe noodzakelijk het was dat ze een 'volwassen uitstraling' had, 'passend bij haar leeftijd en positie'. Maar nu haar tante Sophie aanmoedigde om de aan haarzelf gerichte uitnodigingen aan te nemen en niet als Cecilia's naamloze gezelschapsdame, legde Sophie al haar mutsjes in een la en bedekte ze haar schouders en decolleté niet meer met sjaals en kanten stola's. Dientengevolge begonnen haar tante en nichtje zich af te vra-

gen of ze altijd al zo knap was geweest als ze er nu uitzag en dat hun dat was ontgaan, of dat haar recente populariteit haar latente schoonheid had doen opbloeien.

Cecilia leek op haar moeder, lang en blond met blauwe ogen, terwijl Sophie kleiner van stuk was met donker haar en grijze ogen. Cecilia had altijd gedacht dat haar nicht, ouder en kleiner als ze was, de typische oude vrijster was, en dat de tijd waarin ze de aandacht van een heer had kunnen trekken reeds lang vervlogen was. Het strekte Cecilia tot eer dat ze zich eerder verheugd dan bedreigd voelde door deze late ontdekking van Sophies pluspunten.

Uiteraard verheugden Cecilia en Mrs Foster zich niet alleen maar, of in elk geval niet in de eerste plaats, omwille van Sophie. Beiden dachten onwillekeurig ook dat ze zouden kunnen profiteren van Sophies onverwachte sociale succes.

De Fosters bevonden zich aan de rand van de high society, en hoewel ze vrij deftig waren en verre verwanten van een aantal in hoog aanzien staande en zelfs adellijke families, was hun fortuin bescheiden, een euvel dat de dames van plan waren te verhelpen door Cecilia's ophanden zijnde huwelijk met een rijk heerschap. Ze had sinds haar debuut één geschikte aanbieder aangetrokken, Mr Hartwell, maar die had geen titel en bovendien: ze had nog alle tijd. (Cecilia vond hem ook niet zo opwindend.) Het was de hoop van haar tante Foster dat Cecilia dankzij Sophies drukkere sociale leven in contact zou komen met nog meer geschikte heren dan ze tot nu toe na haar bescheiden debuut had kunnen ontmoeten. En als er een bejaarde weduwnaar of een respectabele predikant was die met Sophie wilde trouwen, nou, des te beter, want dan was haar tante van haar af.

Aangezien er geen schijn van kans bestond dat Sophie zich zou verloben met iemand van hoger aanzien dan de toekomstige verloofde van haar jongere nichtje, was het maar goed dat ze niet wist wat voor nare dingen die over haar had gedacht.

Sophie, die zich had afgevraagd waarom ze ineens zo in de smaak viel bij de Londense society, hoefde niet lang op antwoord te wachten. Degenen die haar gezelschap zochten, kwamen meestal niet meteen ter zake en deden alsof ze interesse hadden in haar vriendschap, maar uiteindelijk werd wel duidelijk dat ze dachten dat Sophie een uniek talent bezat als koppelaarster en dat ze zelf graag van haar diensten gebruik wilden maken. Via haar nichtje kwam ze er zelfs achter dat men haar de bijnaam 'Lady Cupido' had gegeven.

De meeste van degenen die om haar hulp vroegen kon Sophie beleefd afwimpelen, omdat deze mensen doorgaans toch al te verlegen waren om al te zeer aan te dringen, maar ze was oprecht verbaasd toen ze ontdekte dat Sir Edmund ook van haar diensten gebruik wilde maken.

Ze had hem gezien op het diner bij Lord Fitzwalter, hoewel ze daar alleen wat beleefdheden hadden uitgewisseld en geen gelegenheid hadden gehad om verder te praten. Maar kort daarna bevond ze zich weer in zijn gezelschap tijdens een excursie naar Strawberry Hill.

Het uitje was gepland door Lord Fitzwalter, die wilde dat iedereen zou delen in zijn geluk en dus meer activiteiten organiseerde dan ooit tevoren. Het weer had zich gevoegd naar zijn stemming, want het was een mooie dag in juni, zonnig met een verfrissend briesje. Na een rondleiding door het huis picknickte het gezelschap op het landgoed aan de oevers van de Theems. Sophie had Strawberry Hill nooit eerder bezocht. Het huis en de tuinen waren ontworpen door Horace Walpole, de beroemde schrijver van griezelromans, en ze had ook nog nooit een picknick bijgewoond. Althans, niet zo'n picknick als deze, in het gezelschap van andere dames en heren. Na de lunch liep ze over de paden langs rozenstruiken vol knoppen en bloemen. Ze voelde een intense vreugde, en was ervan overtuigd dat dit de zomer van haar leven zou worden: het seizoen waarin ze tot bloei zou komen. Toen lachte ze

stilletjes om zichzelf. Zo had ze zich al eens eerder gevoeld, toen ze zo oud was als Cecilia, maar ze had toen moeten vaststellen dat ze het bij het verkeerde eind had. Ze zou beter moeten weten dan te veel te hopen of te vertrouwen op haar eigen instinct, dat haar immers al eerder had bedrogen.

Ze vertrouwde zichzelf niet eens wat betreft de aantrekkingskracht die Sir Edmund op haar uitoefende. Ze wist in feite niets van hem af, behalve dan dat hij een knappe verschijning was, en Sophie had door schade en schande geleerd dat het fraaie uiterlijk van een man verre van een maatstaf was voor zijn karakter, maar puur toeval, iets waar hij mee geboren werd. En zelfs al zou Sir Edmund een man met een onberispelijk karakter blijken te zijn, dan nog was er weinig hoop dat hij interesse had in een arme oude vrijster als zij.

En toch, toen hij tijdens de wandeling naast haar kwam lopen, kon ze een rilling van opwindning om zijn aanwezigheid niet helemaal bedwingen. Zodra ze echter ontdekte wat zijn ware bedoeling was om haar te willen spreken, probeerde ze zich te troosten met de gedachte dat alles precies zo ging als ze had voorspeld en dat het verstandig van haar was geweest haar verwachtingen te temperen.

Het gesprek ging aanvankelijk over ditjes en datjes. Sir Edmund vroeg alleen uit welk deel van het land ze kwam en hoe lang ze Lord Fitzwalter en Lucy Barrett al kende. Maar toen sneed hij het onderwerp aan waar hij haar blijkbaar om had benaderd. 'Ik heb gehoord dat u een rol hebt gespeeld bij het tot stand brengen van deze verloving.'

'Misschien een klein rolletje,' antwoordde Sophie, die niet opschepperig wilde klinken, maar ook wist dat het op valse bescheidenheid zou lijken als ze dit zou ontkennen terwijl Lord Fitzwalter het blijkbaar aan iedereen verteld had.

'Hebt u altijd al talent gehad voor dit soort dingen? Hoe wist u dat de twee koppels bij elkaar zouden passen?'

'Ik heb geen speciale aanleg; mijn actie was gewoon geba-

seerd op waarneming. Dus ik zou niet willen beweren dat ik er talent voor heb om mensen te koppelen. Ik betwijfel ten zeerste of ik het ooit nog eens zal doen.'

'O nee? Maar u hebt minstens twee mensen heel gelukkig gemaakt.'

Sir Edmund gebaarde naar de plek waar Lord Fitzwalter op een bankje met Lucy zat te praten. Ze leken te stralen van gelukzaligheid en Sophie had al gemerkt dat ze niet konden stoppen met glimlachen of naar elkaar kijken. Terwijl Sophie en Sir Edmund stonden toe te kijken, bracht Lord Fitzwalter Lucy's hand naar zijn lippen en kustte die teder. Sophie voelde zich bezwaard omdat ze hen tijdens zo'n intiem moment stonden te bespieden, wendde haar blik af en versnelde haar pas tot het pad een bocht maakte en ze het paar niet meer kon zien. Sir Edmund volgde en paste zijn tempo aan dat van haar aan.

'Ik ben ongelofelijk blij dat ze zo gelukkig zijn,' zei Sophie toen ze in rustiger tempo doorwandelden. 'Maar ik heb verder niet zoveel gedaan, en ik was me er altijd van bewust dat ik onbedoeld meer kwaad dan goed kon doen.' Zij schudde haar hoofd. 'Het is een verantwoordelijkheid die ik liever niet op me neem, dat meen ik oprecht.'

'Maar denkt u niet dat uw hulp, vooral in onze beschaafde society waar een paar in het huwelijk treedt en in feite heel weinig van elkaar weet, uitermate nuttig kan zijn? Een heer kan niet al te veel tijd besteden aan het observeren van of converseren met een aanstaande bruid, omdat hij er anders van zou worden beschuldigd met haar genegenheid te spelen en zich gedwongen zou zien haar te huwen, omdat de conventie dat vereist en niet omdat hij dat zelf zo graag wil.'

Sir Edmund bleef stilstaan en draaide zich om naar Sophie, en dus deed zij hetzelfde. Ze vroeg zich af of hij niet inzag dat wat hij zojuist had gezegd precies op hun situatie van toepassing zou kunnen zijn. Ze waren van de rest van hun gezels-

schap gescheiden in een beschut deel van de tuinen, en ver-
wikkeld in een serieus gesprek. Als iemand hen zag, liepen ze
het risico dat men over hen zou kletsen. Maar misschien
vond Sir Edmund dat Sophies leeftijd, gebrek aan financiële
middelen en rol als chaperonne haar van dergelijke overwe-
gingen uitsloten. Hoe oud was hijzelf eigenlijk? vroeg ze zich
af. Hij was toch zeker even oud als zij, zo niet een paar jaar
ouder. Ze vroeg zich af waarom hij niet al getrouwd was. En
wat hij van haar wilde.

‘Wat stelt u voor, Sir Edmund?’ vroeg Sophie.

Sir Edmund glimlachte een beetje wrang. ‘Ik weet het ei-
genlijk niet precies. Ik geloof dat ik nogal hypocriet ben. Ik
beschuldig u ervan uw talenten voor uzelf te houden en ei-
genlijk verlang ik alleen maar naar wat hulp om mijn *eigen*
geluk veilig te stellen.’

‘U wenst te trouwen?’ vroeg Sophie, terwijl ze haar best
deed te doen alsof zijn antwoord haar weinig kon schelen.

‘Uiteraard. Ik ben een alleenstaande heer in het bezit van
een redelijk fortuin, dus het kan niet anders dan dat ik een
echtgenote wil.’

Sophie glimlachte bij zijn verkapte verwijzing naar de po-
pulaire roman geschreven door ‘een dame’ die ze zelf ook had
gelezen en waarvan ze genoten had. Maar ze was niet echt in
de stemming om te glimlachen. Ze had het gevoel dat ze ver-
vloekt was, voorbestemd om te zien hoe anderen paren vorm-
den terwijl zij alleen bleef. En eenzaam.

‘En hebt u ook een bepaalde dame in gedachten?’ dwong
Sophie zichzelf te vragen, al had ze absoluut geen behoefte
om Sir Edmunds loftuitingen op een andere vrouw aan te
moeten horen.

‘Nee, dat heb ik niet. Er zijn helaas geen Elizabeth Bennets
te vinden in mijn omgeving.’

‘Is Lizzy Bennet dan uw ideaal?’ vroeg Sophie.

‘Maar natuurlijk. Een vrouw met humor en gezond ver-

stand, vastbesloten om niet te trouwen uit gewin maar uit genegenheid. Zij is precies wat ik zoek.’

Sophie schudde zogenaamd wanhopig haar hoofd. ‘Maar Sir Edmund, dan hebt u een probleem: zij bestaat niet echt.’

‘Er moeten toch zeker dames zijn zoals zij. Neem uzelf, bijvoorbeeld,’ zei hij, vaag haar kant op gebarend. Sophie voelde het gewicht van zijn blik op zich rusten toen hij haar verschijning monsterde, en ze hoopte dat hij niet iets zou vinden waarop hij kritiek kon hebben. ‘Ik ben er zeker van dat u, toen u Fitzwalter die brief schreef, totaal niet dacht aan de omvang van zijn fortuin toen u Miss Barrett onder zijn aandacht aanbeval.’

‘Daar hebt u gelijk in. Ik dacht echter wel aan dat van Mr Beswick,’ zei Sophie met een glimlach.

‘Dat begrijp ik niet.’

‘Ik wist dat de moeder van Miss Hammond zich wel degelijk liet leiden door materiële overwegingen, en ik had het gevoel dat ze de verloving van haar dochter niet zou toestaan als Mr Beswick helemaal geen vooruitzichten had. Dus informeerde ik naar zijn omstandigheden voordat ik de brief schreef.’

Sir Edmund schonk haar een warme glimlach. ‘U bent wel degelijk een verstandige vrouw. Maar we moeten waarschijnlijk teruggaan naar de anderen,’ zei hij, om zich heen kijkend alsof hij zich afvroeg hoe ze in zo’n geïsoleerde situatie terechtgekomen waren. ‘Uw nichtje zal wel naar u op zoek zijn.’

Cecilia was inderdaad op zoek naar haar nicht, maar niet omdat ze haar gezelschap wenste. Nee, ze had haar met Sir Edmund zien lopen en was vastbesloten om zich bij hen aan te sluiten. Maar voordat ze daar de kans toe kreeg, kwam Mr Hartwell op haar af en doordat ze met hem in gesprek raakte, was ze Sophie en Sir Edmund uit het oog verloren. Cecilia begon de aandacht van Mr Hartwell een beetje verve-

lend te vinden en dacht dat het misschien door hem kwam dat ze geen interessantere beau wist aan te trekken. Maar goed, één vogel in de hand was beter dan twee in de lucht, dus ze wilde hem ook weer niet al te zeer ontmoedigen. Het was best plezierig dat er een heer was die op haar af kwam snellen om haar ten dans te vragen, die aanbood een drankje voor haar te halen of die zijn rijtuig aan haar en haar nicht ter beschikking stelde, zoals hij vandaag had gedaan.

Ze had alleen liever gezien dat hij ouder en mondainer was en niet zo blond en engelachtig. Dat hij in plaats van die eerlijke, open, enigszins bolle blauwe kijkers met fonkelende, donkere ogen naar haar zou kijken. Ze had liever dat hij... Sir Edmund Winslow was.

Maar toen Sophie en Sir Edmund terugkwamen van hun wandeling, knikte Sir Edmund alleen maar naar Cecilia en zei: 'Hier is uw nicht, Miss Foster. Het spijt me dat ik haar bij u vandaan heb gehouden.' Toen draaide hij zich om en vertrok bijna onmiddellijk, nog voordat Cecilia tijd had voor meer dan alleen een glimlach en een 'dank u, Sir Edmund'.

Ze was dan ook blij toen ze hem weer naar hen toe zag komen, op het moment dat zij en Sophie op het punt stonden in het rijtuig van Mr Hartwell te stappen om te vertrekken. Maar Cecilia kon zich niet vleien met de gedachte dat Sir Edmund haar aanwezigheid zelfs maar opmerkte. Hij vroeg Sophie alleen of ze de volgende dag met hem mee uit rijden wilde en toen Sophie zijn uitnodiging verrast had aanvaard, vroeg hij naar haar adres. Hij wenste Cecilia een fijne dag en vertrok even snel als hij gekomen was.

Cecilia, die opnieuw opmerkte hoe aantrekkelijk Sophie eruitzag en hoe roze haar wangen kleurden, had heel even spijt dat ze Betsy had uitgeleend om Sophies haar te doen.